

jag har tråkigt!

En enkel biljett

Väggarna var mjuka. Hela rummet luktade desinficeringsmedel. Till och med taket och golvet var madrasserat. Det fanns inga fönster, bara en tung järndörr med dubbla lås, men även dörren var madrasserad. Det fanns en liten lucka som kunde öppnas utifrån men bortsett från det så fanns det ingenting att anmärka på i rummet. K såg varken någon luftkonditionering, brandlarm eller sprinklersystem. Konstigt. K antog att de måste ligga dolda bakom madrasserna.

I taket fanns det bruna fläckar. K hade inga skor på sig. Hans händer var bundna på ryggen genom tvångströjan. Han kunde inte skada sig själv nu. Han ville inte skada sig själv.

Hon hade haft en röd klänning på sig den kvällen.

Den kvällen.

Entrén hade varit nästan lika dramatisk som ambulansfärden till sjukhuset, två timmar senare.

Sett ur K's perspektiv, alltså.

Han hade sett henne först av alla, för han satt mitt emot dörren.

Hon hade kommit in utan jacka eller sjal, trots att det var minst fem minusgrader där ute. Hon hade bara på sig en ärmlös röd, ofattbart intensivt röd, klänning.

Och så begick hon sitt livs misstag. Hon sade sig vid bordet intill K's.

Precis som ur en film. Röd, ofattbart intensivt röd, klänning, svarta handskar som gick upp till armbågarna, svart lackhandväska, svarta högklackade och ett svart cigarrettmunstycke att omslutas kring de där ofattbart intensivt röda läpparna.

K kunde se hennes troskant under den där åtsittande klänningen. Just som hon satte sig ner, mitt emellan stående och sittande läge, kunde han se den så tydligt. K intalade sig själv att han till och med kunde se spetsen på trosorna.

Och parfymen, sedan.

I och med handrörelsen som hon gjorde när hon vinkade till sig menyn svepte en våg av hennes härliga parfym över K där han satt ensam, lika ensam som hon, vid sitt bordet.

K's klumpiga snickarnävar började leka med varandra i ren nervositet.

Han byggde upp modet och vände sig mot henne

– får jag bjuda på något?

Hon vände sig mot honom och deras blickar möttes. Plusspolen mötte minuspolen och det blev kortslutning efter ett ögonblicks ljus.

– Gärna, hade hon sagt, och där började resan till den anstalt som han nu befann sig på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BaraOrd med Poeter.se id #5345 innehar upphovsrätten